

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobců: **a) Ing. M. F., a b) J. F.**, oba zastoupeni JUDr. Jaroslavem Pavlasem, Ph.D., advokátem se sídlem Velké Meziříčí, Náměstí 18, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2010, č.j. KUJI 20879/2010, sp.zn. OUP 41/2010 Fu-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení před Krajským soudem v Brně.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Městského úřadu Velká Bíteš, odboru výstavby a životního prostředí ze dne 6.11.2009, č.j. MÚVB 829/1443/04, 5605/VÝST/U486/2009, byla stavebníkům podle ust. § 88 odst. 1 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) Ing. P. B. a Mgr. A. B., dodatečně povolena přístavba 1 místnosti k rodinnému domu před dokončením. Přístavba spočívala v realizaci přístavby chodby a kuchyně, stavebních úprav a změny užívání dílny na soc. zařízení v I. NP a v realizaci schodiště do 2. NP RD čp.

304 na pozemku parc. č. 174 v obci a k. ú. Velká Bíteš. Popis dodatečně povolované provedení změny stavby před dokončením: Přístavba chodby v 1. NP k jižní stěně v atriu RD čp. 304, kryté balkonem ve 2. NP, přístavba kuchyně v 1. NP k jižní stěně, pod povolenou pracovní ve 2. NP. provedená místo původně plánovaných 2 ks pilířů, stavební úprava a změna užívání stávající dílny v 1. NP na koupelnu a WC, posunutí jižní stěny pracovní ve 2. NP o 30 cm směrem do místnosti a realizace schodiště z přístavby kuchyně v 1. NP do pracovní ve 2. NP. Žalovaný odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného

Žalovaný zdůraznil, že předmětem tohoto řízení jsou toliko změny stavby provedené stavebníkem v rozporu se stavebním povolením č.j. výst 488/88 ze dne 18.7.1988, kterým byla povolena přístavba místnosti k rodinnému domku na pozemku p.č. 174 v k.ú. Velká Bíteš. Nelze proto přezkoumávat správnost a zákonnost postupu v předcházejícím stavebním řízení či nahrazovat jeho nedostatky a pochybení stavebního úřadu (např. posudek V. Č. č. 1841 ze dne 10.4.2007). Nelze se proto zabývat tvrzením ohledně falešně uváděné kóty 790 cm, týkající se délky západní stěny RD č.p 304. Žalovaný odkázal i na geometrický plán ze dne 10.11.1998, kde je uvedena shodná vzdálenost. Rovněž se nelze zabývat řízením č.j. Výst.1905/2935/04-Pe, ve věci výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., které bylo z důvodu zpětvzetí žádosti zastaveno v souladu s § 30 správního řádu a týkalo se nepovoleného okna z ložnice ve 2.NP. Předmětem řízení není ani namítaný neoprávněný přesah balkónu nad pozemek souseda. Dle žalovaného byl tento stav založen již rozhodnutím č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988. Ve stavebním povolení je sice uveden pouze pozemek parc. č. st. 174, avšak ve výrokové části rozhodnutí v bodě 4 je stanovena podmínka provedení stavby podle dokumentace ověřené ve stavebním řízení, jež je jeho součástí. Z jednotlivých ověřených výkresů dokumentace je pak zcela zřejmé, že tyto řeší i spornou část balkónu jako jeden celek s předmětnou povolenou přístavbou RD. Navrhovaný balkón zde přesahuje na pozemek p.č. 172/1. Dle doložených dokladů tudíž nelze dospět k závěru, že vydané povolení se namítaného balkónu netýká. Tento závěr potvrdil i OS Žďár nad Sázavou v odůvodnění rozsudku č.j. 7C 42/99-79. Celou spornou věc je možno řešit postupem dle ust. § 135 c občanského zákoníku. Ani další žalobcem zmíněné změny (vyložení balkónu na 90 cm, zásah oplechování okapu balkónu spolu se spodními částmi sloupků balkónového zábradlí o dalších 8 cm, posunutí zábradlí, vodorovné dřevěné prvky zábradlí umístěné v PNP protilehlého objektu, prodloužení podokapního žlabu) nebyly předmětem tohoto řízení. Takové námitky by měl posoudit stavební úřad v rámci své dozorové činnosti. Stejně tak i námitku protiprávního užívání stavby a nepovolený plot na hranici pozemku p.č. 172/1 a 174. Vznesená námitka podjatosti pak byla v rámci řízení řešena. K odvolací námitce ohledně světlíků žalovaný uvedl, že dle kontextu rozhodnutí správního orgánu I. stupně se jedná o pevná, neotvíravá okna zajišťující prosvětlení s možností větrání přes vsazenou mřížku. Je tedy zřejmé, z jakých důvodů byla tato podmínka do rozhodnutí dána a jakou funkci má tento stavební prvek plnit (zejména větší ochranu soukromí vlastníků sousedního pozemku). Provedení střešního pláště bude v konečné fázi dokončeno v souladu se schválenou projektovou dokumentací doloženou do stavebního řízení, tj. krytinou z pozinkovaného plechu. K ověření požární bezpečnosti byly doloženy mj. dokumentace zpracovaná I. H. z 06/2004 (dodatek 04/2005), dále Ing. arch. A. D., autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb z 04/2006. Její dodatek č. 1 z 03/2007 upravoval stavební řešení tak, aby PNP nepřesahoval na sousední pozemek. Stavebník dále doložil znalecký posudek ze dne 31.8.2009, vypracovaný J. M., soudním znalcem pro obor požární ochrana. Jeho předmětem

bylo posouzení odstupových vzdáleností od rodinného domu M. n. č.p. 2 a rodinného domu č.p. 304, ul. P. H., V. B. V posudku jsou korigovány závěry, uvedené v dokumentaci požárně bezpečnostního řešení vypracovaného Ing. O. T., autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb, která byla doložena do předchozí fáze řízení. Dle znaleckého posudku je odstupová vzdálenost od stávajících sousedních staveb, tj. verandy a přístavku (skladu) 5,1 m a 6,15 m, namísto uváděných 4,4 m a 8,76 m. Stavebním povolením č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988 byla povolena stavba jedné místnosti - pracovny. V rámci navržených stavebních úprav v dodatku č. 3 projektové dokumentace bude jedno okno zazděno (rozměr 1200/1500 mm). Ponecháno bude pouze jedno okno a balkónové dveře. Požárně otevřená plocha oproti původní bude zmenšena. Lze tak vycházet z čl. 5.9.2 ČSN 73 0834 PBS-Změny staveb. Zde je uvedeno: Odstupové vzdálenosti, které oproti původnímu (i třeba nevyhovujícímu) stavu, nejsou novou úpravou zvětšeny, se považují za vyhovující. Znalec dospěl k závěru, že požárně nebezpečný prostor stanovený pro objekt RD č.p. 304 nezasahuje na sousední pozemek p.č. 172 u RD č.p. 2. část RD č.p. 304, která leží v požárně nebezpečném prostoru sousedního objektu (verandy) je bez požárně otevřených ploch (okna z kuchyně budou zazděna skleněnými tvárniciemi) nebo se jedná o původní stav (pracovna ve 2. NP). Žalovaný se ztotožnil se závěry znaleckého posudku. Z hlediska požární bezpečnosti je dodatečně povolovaná změna ve spojitosti s podmínkou č. 2 napadeného rozhodnutí (zazdění 1 ks dřevěného okna 1200/1500 mm pracovny ve 2. NP v jižní stěně RD č.p. 304) oproti stavu původnímu (stavební povolení č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988), příznivější. Dojde totiž ke zmenšení požárně otevřené plochy z původního stavu cca 4,3 m (s přesahem PNP na sousední pozemek) na cca 3,5 m. Nařízení uvedení této části stavby do stavu dle stavebního povolení č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988 by nebylo logické, neboť by se jednalo o zhoršení stavu.

III. Žalobní argumentace

Žalobci namítali, že stavební úřad veškeré skutečné změny stavby v rozporu se stavebním povolením nikdy nevypsal a ani nevypíše. Žalobci je popisují v podaném odvolání. Dle rozhodnutí žalovaného se jich však toto řízení netýká a měly by dle něj být zřejmě projednány až po nabytí platnosti rozhodnutí stavebního úřadu. K předmětnému kolaudačnímu řízení však žalobci nebyli přizváni, ačkoliv se zřejmě jednalo o kolaudační řízení sloučené s řízením o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení. K návrhu na kolaudaci ze dne 18.11.1998 stavebník doložil „projekt skutečného provedení“, tj. dva jím neoprávněně zpracované a nepodepsané výkresy ze září 1998. Z nich bylo zřejmé, že provedení stavby svým rozsahem zcela neodpovídá původnímu výkresu stavby z roku 1998. To mělo být důvodem, aby ke kolaudačnímu řízení byli přizváni i sousedé. Žalobci však nebyli záměrně o kolaudačním řízení informováni a řízení bylo přerušeno dne 5.1.1999.

Žalovaný na str. 9 v posledním odstavci, který se týkal balkónu uvedl: „Z jednotlivých ověřených výkresů dokumentace je pak zcela zřejmé, že tyto řeší spornou část balkónu jako celek... a že navrhovaný balkón přesahuje nad sousední pozemek...“ Zde žalobci namítali, že není zřejmé, o jaký výkres se jedná. Každý z nich má jiné vyložení balkónu (jeden 80 cm a druhý 120 cm). Druhý výkres byl pak do spisu doložen až dodatečně, po fyzickém provedení stavby s balkónem. Původním projektem byl totiž jen tento jeden výkres, který byl také jako jediný doklad o povolené stavbě předán stavebníky a stavebním úřadem sousedům v r. 1997 (žádná situace, žádná technická zpráva ani kopie stavebního povolení). Požadavek na předložení veškerých dokladů stavebního povolení části stavby z roku 1988 byl na stavebním úřadu vznesen dne 27. a 29.8.2004, přičemž ze strany stavebního úřadu nebylo nijak reagováno.

Při sloučení územního rozhodnutí se stavebním povolením je jeho součástí výrok o umístění stavby, určení stavebního pozemku a podmínky umístění stavby na něm (§ 66 stavebního zákona). Takové údaje však předmětné stavební povolení z roku 1988 neobsahuje, stavební úřad ani neprovedl místní šetření. Vše se konalo bez přítomnosti sousedky H. R. Stavební povolení č.j. Výst. č. 488/88 z 18.7.1988 obsahuje podmínku vedení stavby dle dokumentace, ověřené ve stavebním řízení. Dokumentace je však nekvalitní a nevěrohodná. Odkaz na projektovou dokumentaci pak není dostatečným a přesným určením polohového umístění stavby (dokumentace navíc obsahuje dva rozdílné výkresy). Údaje, týkající se polohového vymezení stavby, navíc musí být obsaženy v rozhodnutí (§ 8 odst. 1 a 2 vyhl. č. 85/1976 Sb., § 4 odst. 1 vyhl. č. 132/1998 Sb., § 6 odst. 3 vyhl. 526/2006 Sb.).

Žalobci se neztotožnili s tvrzením žalovaného, že v posuzovaném řízení je možné se vyjadřovat toliko ke změnám vypsáným stavebním úřadem při kolaudačním řízení v r. 1998 a nikoliv ke všem skutečně provedeným změnám stavby. Není správný závěr, že v dalším řízení se bude projednávat celý rozsah skutečně nepovolených změn (např. všechny skutečnosti provedeného balkonu, nepovolených všech nových a zvětšovaných oken v západní fasádě atd.).

Žalobci rovněž namítali, že nelze přihlížet k závěru v odůvodnění rozsudku OS Žďár nad Sázavou, týkající se řádného povolení balkonů. Předmětný rozsudek totiž nelegalizuje a ani nenahrazuje činnosti stavebního úřadu.

Žalobci se dále vyjádřili k oknům v západní fasádě stavebníků směrem do vybombardované proluky na náměstí ve Velké Bíteši (zde je stavební pozemek žalobců, v minulosti vždy plnoplošně zastavěný). Na okno ve 2. NP nemá stavebník žádný právní doklad a tento není ani v archivní evidenci stavebního úřadu. Nepovolené okno lze více než plnohodnotně nahradit střešním oknem. Rovněž okna v 1. NP vedoucí z koupelny a WC nebyla nikdy sousedy odsouhlasena. Tyto prostory nevyžadují denní osvětlení a jejich odvětrání je možné provést ve vlastní nemovitosti přes ventilační průduch komína na střechu vlastního RD. Žalobci proto s umístěním těchto oken nesouhlasí.

Žalobci dále namítali, že předmětem posouzení požárně bezpečnostního řešení stavby měla být celá změněná stavba a nikoliv jen změny, specifikované ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Soudní znalec J. M. se specializací na obor požární ochrana ve svém znaleckém posudku uvedl, že: „Stavebním povolením č. j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988 byla povolena stavba 1 místnosti — pracovny (dále uváděno jako původní stav), přičemž tento (nevyhovující) stav dále neposuzuje.“ Dle názoru žalobců se však jedná stále jen o jednu a tu samou ještě nezkolaudovanou a nepovoleně zcela změněnou novou stavbu, která musí celá vyhovovat všem stavebně bezpečnostním předpisům. Pro posouzení je rozhodné, co lze považovat za původní stav. Za původní stav lze pak považovat pouze stav rodinného domu č.p. 304 před rokem 1988. Stavebním předpisům pak musí vyhovovat celá nyní projednávaná a ještě nezkolaudovaná stavba přístavby z roku 1988 postavená v rozporu se stavebním povolením. Z hlediska požární bezpečnosti je nutno posoudit všechny nově vzniklé požárně otevřené plochy, které v tomto případě posouzeny nebyly. V daném případě byla fakticky v úrovni 2. NP posuzována pouze nepovolená změna změny stavby a nebylo vycházeno z původního stavu před rokem 1988, kdy tam nebyla původní okna. Po roce 1988 zde vznikla nová místnost s novými okny, a to až na samé parcelní hranici souseda. Takový stav oken nikdy nebyl z hlediska požárně bezpečnostního posouzen a nevyhovuje stavebním předpisům. Po navrhované úpravě nedochází ke zmenšování okenních ploch oproti původnímu stavu stavby (viz 4 výkresy stavby stavebníka ve znaleckém posudku Ing. V. Č.). Z těchto důvodů je nesprávný závěr správního orgánu, že těmito okny se nemusí požární posouzení zabývat.

Žalobce se dále vyjádřil k připomínkám manželů B. s tím, že jejich vypořádání ze strany žalovaného implikuje podjatost stavebního úřadu.

Žalobci rovněž několikrát opětovně poukazovali na skutečnost, že se v tomto případě nemůže jednat o řízení změny stavby před dokončením dle ust. § 68 stavebního zákona. Jde totiž toliko o jednu ještě nezkolaudovanou stavbu z roku 1988, která celá včetně všech nepovolených změn, musí splňovat všechny právní předpisy. O změnu stavby nebylo zažádáno v průběhu stavby, ale až po jejím kompletním dokončení (včetně provedených všech změn). Podrobnosti zjištěného celého stavebního řízení této stavby č. j. Výst. 488/88 a všech řízení na toto navazujících jsou zpracovány ve znaleckém posudku č. 1841 soudního znalce Ing. V. Č. ze dne 10. 4. 2007.

Žalobci závěrem zdůraznili, že se domáhají toho, aby celá nepovoleně změněná stavba byla provedena v souladu se všemi požárními a stavebními předpisy. Žalobci rovněž poukázali na personální propojení, kdy stavebník Ing. P. B. je pracovníkem stavebního úřadu. Právní předchůdkyně stavebníků (p. M.), která v domě bydlí, byla v době vydání stavebního povolení čelní představitelkou města. Žalobci opakovaně namítali podjatost pracovníků stavebního úřadu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nesplňuje náležitosti ust. § 47 správního řádu a tudíž je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Nevypořádalo se věcně se žádnou z odvolacích námitek.

IV. Stanovisko žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na skutkové a právní argumentaci, jak je uvedena v jeho žalobou napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že předmětem rozhodnutí byly v rámci kolaudačního řízení zjištění a v rozporu se stavebním povolením č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988 provedené nepovolené změny přístavby 1. místnosti k rodinnému domku na pozemku p.č. 174 v k.ú. Velká Bíteš. Předmětem řízení nebyly další žalobci tvrzené nepovolené změny na rodinném domku (napadené okno v ložnici 2. NP). V rámci tohoto řízení také nelze přezkoumávat správnost původního stavebního povolení či kolaudačního řízení. Jde-li o přesahující balkony, pak tyto byly předmětem původního stavebního povolení. Došlo-li, jak tvrdí žalobci, k odchýlení od stavebního povolení, může být jejich tvrzení předmětem zkoumání stavebního úřadu. Žalovaný zdůraznil, že dodatečné povolení provedených změn na přístavbě 1 místnosti RD neznamena uzavřené celé kauzy. Oprávněnost jejich podnětů může být stavebním úřadem prošetřována následně. Argumentace žalobců, že prostory nevyžadují denní osvětlení, není důvodem pro nařízení odstranění neotevíracích světlíků s větrací mřížkou v 1. NP koupelny a WC. Takovéto osvětlovací a větrací prvky samy o sobě neodporují předpisům na úseku stavebního práva. Žalobce rovněž v průběhu řízení nepředložil nic, co by vyvracelo závěry dokumentů (I. H., Ing. Arch. A. D., znalecký posudek J. M.), týkající se požárně bezpečnostního řešení stavby. Původním stavem je pak třeba rozumět stav založený stavebním povolením č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988, nikoliv skutkový stav existující před rokem 1988. Stavebníky provedené změny stavby je třeba považovat za nepovolené změny stavby před jejím dokončením dle ust. § 68 stavebního zákona, protože se stavebník odchýlil od stavebního povolení z roku 1988.

V. Replika žalobce a další vyjádření

Žalobci zde odkázali na svou žalobní argumentaci. Vyjádření žalovaného považují za účelové a zkreslující. V posuzovaném případě se nejedná o rozestavěnou stavbu. Žalobci

doložili rozhodnutí Krajského soudu v Brně č.j. 37 Co 154/2005 a 15 Co 6/2008-80 a č.j. 15 Co 6/2008-8. Ve svém dalším podání žalobci doložili dva letecké snímky dnešní proluky na náměstí ve Velké Bíteši, která je předmětem již 13 let trvající marné a vyčerpávající snahy žalobců o její nové zastavení prodejnou květin. Příčinou tohoto stavu jsou tři (jedno dříve a dvě nově) na černo do této proluky provedená okna z vedlejšího domu, a to bez příslušného stavebního povolení.

VI.

Předcházející řízení ve věci

O žalobě soud rozhodl rozsudkem ze dne 29.11.2011, č.j. 30 A 45/2010-61, ve kterém shledal pochybení žalovaného ve vztahu k přesahu balkónu pracovny rodinného domu na pozemek žalobců a z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Tento rozsudek napadl žalovaný kasační stížností, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21.3.2012, č.j. 1 As 30/2012 – 41, ve kterém dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť zdejší soud chybně posoudil otázku povolení přesahu balkónu u pracovny rodinného domu na pozemek žalobců a dále shledal rozsudek zdejšího soudu nepřezkoumatelný v otázce hodnocení důsledků označení řízení před správním orgánem.

Konkrétně Nejvyšší správní soud k přesahu balkónu uvedl, že „[12] Podmínka č. 1 stanovící umístění přístavby na pozemku parc. č. 174 je z hlediska konkrétního umístění stavby samostatně nepoužitelná, neboť umožňuje realizovat přístavbu kdekoliv na tomto pozemku. Za určující pro umístění stavby je proto podle názoru kasačního soudu třeba považovat právě výkresy projektové dokumentace, které již v návaznosti na stávající zástavbu na pozemku specifikují její umístění, a to včetně všech určujících rozměrů přístavby. Z obou výkresů jednoznačně vyplývá, že součástí přístavby pracovny je i balkón (jeho rozměry se sice liší, nicméně to není pro rozhodnutí posuzované otázky významné). Předložili-li stavebníci stavebnímu úřadu takové výkresy, směřovala jejich vůle nepochybně k získání povolení a k realizaci jak přístavby místnosti o daných rozměrech, tak i balkónu. Bylo jistě pochybením stavebníků, že ve výkresech nevyznačili hranice pozemků, a stavebního úřadu, že takovou projektovou dokumentaci ověřil. Nicméně na základě stavebního povolení ve spojení s touto projektovou dokumentací vzniklo manželům M. veřejné subjektivní právo realizovat přístavbu pracovny v uvedených rozměrech, a to včetně navazujícího balkónu. V souladu s judikaturou zdejšího soudu se totiž stavební povolení vztahuje i na části stavby výslovně nezmiňované ve výroku stavebního povolení týkajícího se zbytku stavby, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby (rozsudek ze dne 21. 11. 2007, č.j. 3 As 24/2007 - 114, dostupný na www.nssoud.cz).

[13] Soud k tomu odkazuje též na podmínku č. 3 stavebního povolení: „Vzhledem k tomu, že stavební úřad upouští od vytýčení prostorové polohy stavby orgánem nebo organizací k tomu oprávněnou, odpovídá za soulad prostorové polohy s dokumentací osoba určená k výkonu odborného dozoru nad prováděním stavby“. I z této podmínky jednoznačně plyne, že stavební úřad měl za určující pro polohu přístavby právě projektovou dokumentaci a nikoliv jen obecné určení parcelního čísla pozemku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl tedy předmětný balkón stavebním úřadem povolen. Jelikož krajský soud na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu učinil nesprávný právní závěr ohledně povolení balkónu, je dán kasační důvod napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K nepřezkoumatelnosti rozsudku zdejšího soudu Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s názorem krajského soudu, že se v projednávaném případě jednalo o řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. o dodatečné povolení stavby. Krajskému soudu je ovšem třeba vytknout, že při rozboru této problematiky ustal na konstatování o náležitém označení správního řízení a neuvedl nic o důsledcích této skutečnosti pro napadené rozhodnutí. Z rozsudku krajského soudu tak není patrné, zda tato skutečnost měla za následek zrušení napadeného rozhodnutí, zda soud nesprávně označení správního řízení považuje za nezákonnost nebo za vadu řízení, případně zda tato vada mohla mít na zákonnost správního rozhodnutí vliv, ani z něj není zřejmý právní názor soudu, jak by měl žalovaný či stavební úřad postupovat, pokud by byla tato skutečnost důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto shledává rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud je v novém řízení povinen zodpovědět si shora uvedené otázky, rozhodnout, zda je nezbytné rozhodnutí žalovaného z naznačeného důvodu zrušit, a své úvahy včetně případného závazného právního názoru vtělit do odůvodnění rozsudku.*“

K ostatním žalobním námitkám Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*se nezabýval námitkami žalobců ohledně oken v přízemí a v II. NP rodinného domu, ani otázkou dodržení předpisů o požárně bezpečnostním řešení stavby, neboť tyto otázky nebyly učiněny předmětem kasační stížnosti. Krajský soud na tyto námitky v napadeném rozsudku přezkoumatelným způsobem odpověděl, a nebyl tedy dán prostor pro zrušení jeho rozsudku ani z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.*“

VII. Opětovné posouzení věci

Krajský soud nemá, ani na základě rozsudku Nejvyšší správního soudu, důvod měnit nic na svých již jednou vyslovených závěrech ohledně námitek, které Nejvyšší správní soud nehodnotil, protože soud ve shodě s předcházejícím rozhodnutím dospěl k následujícím závěrům.

S výjimkou přesahu balkónu pracovny další námitky žalobců směřovaly proti dvěma nepovoleným oknům v 1. NP vedoucím z koupelny a WC. V rozsudku NSS, č.j. 1 As 1/2007-104, je mj. uvedeno: „*Ustanovení § 137 stavebního řádu upravuje postup stavebního úřadu při řešení občanskoprávních a jiných námitek. Právní teorie a praxe dospěla v tomto kontextu k rozlišování námitek veřejnoprávních (územně či stavebně technické námitky) a námitek občanskoprávních. Zatímco o námitkách veřejnoprávních rozhoduje vždy stavební úřad, u námitek občanskoprávních tomu tak není vždy. Občanskoprávní námitky je možné v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny (blíže viz Doležal, Mareček, Vobořil: Stavební zákon v teorii a praxi, Linde, 2003). Do první náleží námitky, které překračují pravomoc stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy. Jedná se typicky o námitky zpochybňující vlastnické právo či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těchto námitkách může s konečnou platností rozhodnout pouze soud; stavební úřad zde má pouze povinnost pokusit o dosažení dohody mezi stranami sporu, která by předešla soudnímu řízení. Pokud k dohodě nedojde, má stavební úřad pravomoc učinit si o námitce úsudek sám, avšak pokud by námitka v případě její oprávněnosti znemožnila uskutečnit požadované opatření (nebo ho umožnila jen v jiné míře či formě), je stavební úřad povinen odkázat příslušného účastníka (namítatele) na soud a stavební či jiné řízení přerušit. Druhou skupinou námitek, jsou takové, které nepřekračují pravomoc stavebního úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky proti přepokládané hlučnosti,*

prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. (tj. námitky budoucích imisí). Z uvedeného vyplývá, že povinnost stavebního úřadu odkázat účastníka řízení na soud a řízení přerušit je dána pouze v případě občanskoprávní námitky překračující pravomoc stavebního úřadu, která by současně v případě její oprávněnosti měla za následek nemožnost uskutečnění požadované stavby či jiného opatření. V ostatních případech taková odkazovací povinnost stavebního úřadu dána není, a ten si může o námitce učinit úsudek samostatně (byť pravomoc soudu rozhodovat o všech občanskoprávních námitkách, které překračují pravomoc stavebního úřadu, tím není zpochybněna; pokud soud k návrhu účastníka o takové námitce rozhodne jinak než před ním stavební úřad, bude dán důvod pro obnovu řízení). Z dosavadní judikatury krajských soudů a Nejvyššího soudu k rozhraničení pravomoci soudů a stavebních úřadů ve věci přezkumu námitek v řízeních podle stavebního zákona lze zmínit rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 30 Ca 58/2001, v němž krajský soud uvedl, že „námitky účastníků územního či stavebního řízení, týkající se obtěžování výhledem, kouřem, hlučností, prašností, zápachem z budoucího provozu, zastínění pozemků a staveb apod., nepřekračují rozsah pravomoci stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy. Jde o námitky územně technického či stavebně technického charakteru, které stavební úřad posoudí ve své pravomoci, aniž by s nimi účastníky řízení odkazoval na soud podle § 137 odst. 2 stavebního zákona“. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. Rc 22 Cdo 572/2003, pak „v řízení podle stavebního zákona lze uplatnit všechny námitky vycházející z vlastnických práv k pozemkům a stavbám, tedy i námitky obsahově odpovídající §127 odst.1 ObčZ. Na rozdíl od tohoto ustanovení, které poskytuje ochranu proti imisím již nastalým, se v řízení podle stavebního zákona lze domáhat ochrany proti imisím hrozącím (budoucím, očekávaným). Dovolací soud opakovaně vyslovil názor, že o námitce budoucích imisí musí stavební úřad rozhodnout sám a nemůže s touto námitkou odkazovat účastníky na soud. (...) To ovšem neznamená, že jde-li o zásahy do vlastnického práva, které – podle skutkového vyličení v žalobě - již nastaly a trvají, může soud odmítnout rozhodnutí o takovéto žalobě jen proto, že námitka poukazující na neoprávněné zásahy do vlastnického práva byla uplatněna v souvislosti s řízením před stavebním úřadem a její řešení by náleželo do pravomoci stavebního úřadu.“ Z uvedené judikatury vyplývá, že námitky směřující proti budoucímu (dosud nerealizovanému) stavu, např. proti budoucím imisím, jsou v kompetenci stavebních úřadů. Naopak námitky proti již existujícím zásahům (do vlastnického práva) náleží do pravomoci soudů.“ V posuzovaném případě byli žalobci se svým občanskoprávními námitkami odkázáni na civilní soud. OS Žďár nad Sázavou pak výrokem svého rozsudku č.j. 7 C 42/99-79 rozhodl, že posuzovanými okny nedochází k zásahu do jejich soukromí žalobců. Dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně navíc budou okna z koupelny a WC nahrazeny neotevíracími světlíky s vestavěnou větrací mřížkou. Soud se ztotožnil se žalovaným, že takového řešení poskytne soukromí žalobců větší komfort. Námitka žalobců, týkající se oken, byla pravomocně vyřešena civilním soudem a proto nebylo nutné, aby žalobci s jejich umístěním souhlasili a bylo mezi účastníky dosaženo dohody.

V posuzovaném případě se rozsah stavebního řízení vztahuje toliko na změny stavby, které nebyly povoleny v rámci stavebního povolení ze dne 18.7.1988 č.j. Výst. 488/88. Soud se tedy neztotožnil s námitkami žalobců, že předmětem posouzení měly být všechny změny stavby provedené v rozporu se stavebním povolením na celý rodinný dům. V případě zjištění změn staveb v rozporu s původním stavebním povolením na předmětný rodinný dům, měl by stavební úřad z úřední povinnosti zahájit řízení o odstranění stavby, resp. její části. Okno v 2. NP nebylo umístěno v rozporu se stavebním povolením ze dne 18.7.1988, č.j. Výst. 488/88, a proto se soud touto námitkou nezabýval.

Dále žalobci namítali nesprávné posouzení požárně bezpečnostního řešení. Žalovaný k posouzení požárně bezpečnostního řešení především uvedl následující. K ověření požární bezpečnosti byly doloženy mj. dokumentace zpracovaná I. H. z 06/2004 (dodatek 04/2005), dále Ing. arch. A. D., autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb z 04/2006. Její dodatek č. 1 z 03/2007 upravoval stavební řešení tak, aby PNP nepřesahoval na sousední pozemek. Stavebník dále doložil znalecký posudek ze dne 31.8.2009, vypracovaný J. M., soudním znalcem pro obor požární ochrana. Jeho předmětem bylo posouzení odstupových vzdáleností od rodinného domu M. n. č.p. 2 a rodinného domu č.p. 304, ul. P. H., V. B. V posudku jsou korigovány závěry, uvedené v dokumentaci požárně bezpečnostního řešení vypracovaného Ing. O. T., autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb, která byla doložena do předchozí fáze řízení. Dle znaleckého posudku je odstupová vzdálenost od stávajících sousedních staveb, tj. verandy a přístavku (skladu) 5,1 m a 6,15 m, namísto uváděných 4,4 m a 8,76 m. Stavebním povolením č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988 byla povolena stavba jedné místnosti - pracovny. V rámci navržených stavebních úprav v dodatku č.3 projektové dokumentace bude jedno okno zazděno (rozměr 1200/1500 mm). Ponecháno bude pouze jedno okno a balkónové dveře. Požárně otevřená plocha oproti původní bude zmenšena. Lze tak vycházet z čl. 5.9.2 ČSN 73 0834 PBS-Změny staveb. Zde je uvedeno: Odstupové vzdálenosti, které oproti původnímu (i třeba nevyhovujícímu) stavu, nejsou novou úpravou zvětšeny, se považují za vyhovující. Znalec dospěl k závěru, že požárně nebezpečný prostor stanovený pro objekt RD č.p. 304 nezasahuje na sousední pozemek p.č. 172 u RD č.p. 2. část RD č.p. 304, která leží v požárně nebezpečném prostoru sousedního objektu (verandy) je bez požárně otevřených ploch (okna z kuchyně budou zazděna skleněnými tvárnicemi) nebo se jedná o původní stav (pracovna ve 2. NP). Žalovaný se ztotožnil se závěry znaleckého posudku. Z hlediska požární bezpečnosti je dodatečně povolovaná změna ve spojitosti s podmínkou č. 2 napadeného rozhodnutí (zazdění 1 ks dřevěného okna 1200/1500 mm pracovny ve 2. NP v jižní stěně RD č.p. 304) oproti stavu původnímu (stavební povolení č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988), příznivější. Dojde totiž ke zmenšení požárně otevřené plochy z původního stavu cca 4,3 m (s přesahem PNP na sousední pozemek) na cca 3,5m. Nařízení uvedení této části stavby do stavu dle stavebního povolení č.j. Výst. 488/88 ze dne 18.7.1988 by nebylo logické, neboť by se jednalo o zhoršení stavu.

Soud se s podrobným hodnocením žalovaného ztotožnil. Lze považovat za logické, že se žalovaný přiklonil k závěru podpořenému dvěmi odbornými vyjádřeními a rovněž listinným důkazem, označeným jako znalecký posudek Ing. M., který reaguje na žalobci předložené vyjádření Ing. O. T. Žalobci pak ani v průběhu stavebního řízení či v řízení před soudem nedoložili žádný důkaz (znalecký posudek, odborné vyjádření), který by zpochybňoval závěry Ing. M.

Zároveň soud neshledal rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný v rozhodnutí zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobců. Argumentačně odůvodnil jejich nedůvodnost. Žalobci vznesli námitky i proti připomínkám manželů B. Těmi se soud nezabýval, neboť nesměřovaly proti argumentaci žalovaného.

Další, v předchozím řízení pro zdejší soud zásadní, námitka byla vyřešena Nejvyšším správním soudem, který se, jak je uvedeno výše, neztotožnil se závěry zdejšího soudu o přesahu balkónu pracovny na pozemek žalobců. Jakkoliv zdejší soud v předcházejícím řízení dospěl k závěru, předmětný balkón měl být součástí dodatečného stavebního povolení, nesdílel Nejvyšší správní soud tento názor. S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu, kterými je zdejší soud vázán, neshledal zdejší soud námitky žalobců vztahující se k předmětnému balkónu jako důvodné a nezbývá mu, než opětovně odkázat na již citovaný

rozsudek Nejvyššího správního soudu a na jeho závěr, dle kterého „*Pokud byl tedy předmětný balkón (případně též nároží přístavby, jak žalobci tvrdí ve vyjádření ke kasační stížnosti) skutečně postaven nad cizím pozemkem, mohlo by se jednat tzv. stavbu neoprávněnou. Podle názoru zdejšího soudu není rozhodné, že se stavba balkónu případně nebude nacházet „na“ cizím pozemku (ve smyslu jeho pevného spojení se zemí), nýbrž „nad“ tímto pozemkem, neboť vzhledem k výšce, v níž je balkón realizován, lze považovat zásah do vlastnického práva žalobců za rovnocenný se zásahem způsobeným stavbou realizovanou přímo na pozemku. Proti tzv. neoprávněné stavbě se žalobci jako vlastníci postiženého pozemku mohou domáhat ochrany podle § 135c občanského zákoníku u civilních soudů. Ze spisu přitom vyplývá, že této ochrany dosud nevyužili, neboť v řízení vedeném u Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou pod sp. zn. 7 C 42/99 se domáhali ochrany proti imisím ve smyslu § 127 občanského zákoníku.*“

Závěrem zbývá zdejšímu soudu se opětovně vypořádat s důsledky nesprávného označení řízení před správními orgány.

V předcházejícím řízení zdejší soud v rozsudku uvedl, že „*Z obsahu rozhodnutí a správního spisu je zřejmé, že předmětem řízení o odstranění nepovolené stavby dle ust. § 88 odst.1 písm. b) stavebního zákona byly v posuzovaném případě změny stavby oproti stavebnímu povolení Městského národního výboru Velká Bíteš, odboru výstavby ze dne 18.7.1988, č.j. výst. 488/88.*“ V závěru předcházejícího rozhodnutí zdejší soud uvedl, že „*Žalobci dále namítali, že v posuzovaném případě se nemohlo jednat o změnu stavby před dokončením dle ust. § 68 stavebního zákona. Soud k tomu uvádí, že změnu stavby před jejím dokončením podle § 68 zákona stavebního zákona, lze povolit jen tehdy, jestliže s ohledem na stavebně technické určení a účel budoucího užití jde stále o tutéž stavbu, a jen tehdy, byla-li stavba podle schváleného projektu zahájena a nebyla dosud dokončena. Zahájením stavby se přitom rozumí práce, s nimiž bylo započato a které směřují jednoznačně k provedení stavby podle vydaného stavebního povolení a schválené projektové dokumentace (rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25.11.2004, publikované pod č. 1101/2007 Sb. NSS). Předmětem řízení o odstranění stavby a rozhodnutí o dodatečném povolení může být buď stavba jako celek, nebo pouze její část [§ 88 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 139 písm. a) stavebního zákona]; z hlediska procesního postupu je lhostejné, zda předmětem řízení je stavba nebo její část (srov. rozhodnutí NSS, publikováno pod č. 621/2005 Sb. NSS). Ze žádosti žalobců o dodatečné povolení stavby ze dne 10.1.1999 vyplývá, že stavba již byla dokončena. Dle názoru soudu se v posuzovaném případě mělo jednat o dodatečné povolení části stavby postavené v rozporu se stavebním povolením č.j. výst. 488/88 dle § 88 odst. 1 písm. b).*“ Dle závěrů Nejvyššího správního soudu zdejší soud pochybil, neboť z rozsudku není patrné, zda nesprávné označení řízení mělo za následek zrušení napadeného rozhodnutí, zda soud nesprávné označení správního řízení považuje za nezákonnost nebo za vadu řízení, případně zda tato vada mohla mít na zákonnost správního rozhodnutí vliv.

Soud proto opětovně přezkoumal jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí a jim předcházející řízení. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v rámci kolaudačního řízení u stavby povolené stavebním povolením Městského národního výboru Velká Bíteš, odboru výstavby ze dne 18.7.1988, č.j. Výst. 488/88, byly zjištěny nepovolené úpravy stavby, a to kuchyň, sociální zařízení a chodba v přízemí stavby a schodiště do druhého nadzemního podlaží. Stavebníci byli v protokolu o místním šetření ze dne 5.1.1999 poučeni o povinnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. V návaznosti na toto poučení podali stavebníci dne 10.1.1999 žádost o dodatečné stavební povolení na změnu užívání dílny na koupelnu a WC, změnu užívání podloubí na kuchyň a přístavění chodby s tím, že stavba je dokončena. O této

žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím Městského úřadu Velká Bíteš ze dne 1.10.2003, č.j. Výst. 47/96/99r-Pe, a to podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno žalovaným rozhodnutím ze dne 1.4.2004, č.j. KUJI 3473/2004 OÚP-Fu KUJI P06UX8N a prvostupňovému orgánu bylo vytčeno mj. nedostatečné zjištění skutkového stavu pro řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Tedy i v prvním odvolacím rozhodnutí byl přezkoumáván postup podle citovaného ustanovení.

V navazujícím řízení pak prvostupňový stavební úřad doplnil řízení a opětovně rozhodl podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o dodatečném stavebním povolení, a to rozhodnutím ze dne 6.11.2009, č.j. MÚVB 829/1443/04, 5605/VÝST/U486/2009, kterým dodatečně povolil změnu stavby – *„přístavby 1 místnosti k rodinnému domu“ před dokončením spočívající v realizaci přístavby chodby a kuchyně, stavebních úprav a změny užívání dílny na soc. zařízení v I. NP a v realizaci schodiště do 2. NP RD čp. 304“ na pozemku parc. č. 174 v obci a kat.ú. Velká Bíteš. Popis dodatečně povolované provedené změny stavby před dokončením:*“ Následně stanovil prvostupňový stavební úřad *„Pro dokončení změny stavby před dokončením“* podmínky označené 1-7.

Z takto formulovaného výroku lze dospět k závěru o terminologické zmatečnosti, kdy v záhlaví rozhodnutí je označeno řízení ustanovením § 88 stavebního zákona, avšak následně v textu výroku se hovoří o změně stavby před dokončením, resp. se stanoví podmínky pro dokončení změny stavby před dokončením. K formulaci výroku se vyjádřil již žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí na str. 8-9, kde uvádí: *„Předně odvolací orgán poznamenává, že předmětem tohoto řízení vedeného podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jsou výhradně stavebním úřadem v rámci kolaudačního řízení zjištěné změny stavby provedené stavebníkem v rozporu se stavebním povolenímblíže specifikované ve výroku napadeného rozhodnutí – tedy podstatné stavební změny provedené stavebníkem v průběhu provádění povolené stavby resp. před jejím dokončením a bez předchozího zákonem vyžadovaného veřejnoprávního povolení ve smyslu ustanovení §68 stavebního zákona (stavebním úřadem užitou a odvolatelem vytykanou formulaci např. „změny stavby ...před dokončením“ apod., tak nelze považovat za nesprávnou).“* Zejména závěr tohoto vyjádření žalovaného neprospívá k jasnému objasnění označení řízení.

Na základě všeho shora uvedeného soud dospěl k následujícímu závěru. Předmětem řízení bylo dodatečné povolení dokončených změn zjištěných při místním šetření dne 5.1.1999. Tyto změny byly v době místního šetření již dokončeny, čemuž odpovídá taktéž žádost stavebníků o dodatečné stavební povolení. Po procesní stránce bylo řízení vedeno podle ustanovení § 88 stavebního zákona a jeho porušení bylo taktéž důvodem zrušení původního rozhodnutí prvostupňového stavebního úřadu. V navazujícím řízení bylo opětovně postupováno podle ustanovení § 88 stavebního zákona. Formulace výroku prvostupňového rozhodnutí ze dne 6.11.2009 je však zejména v první části nepřesná a může navozovat dojem, že je dodatečně povolovaná změna stavby před dokončením. Nicméně v následující části *„Popis dodatečně povolované provedené změny stavby před dokončením“* je již zřejmé, že se jedná o již provedené změny, čemuž odpovídá i jejich popis, který je shodný s protokolem z místního šetření a s žádostí o dodatečné stavební povolení. Použitý výraz *změna stavby – „přístavby 1 místnosti k rodinnému domu“ před dokončením spočívající v realizaci přístavby chodby a kuchyně, stavebních úprav a změny užívání dílny na soc. zařízení v I. NP a v realizaci schodiště do 2. NP RD čp. 304* je nutno vyložit v kontextu celého řízení jako nepřesně formulovaný popis již provedených změn stavby, o nichž je rozhodováno v řízení o dodatečném povolení stavby podle ustanovení § 88 stavebního zákona. Podmínky stanovené

dodatečným stavebním povolením zjevně navazují na dokončené úpravy stavby. Tedy i v této části je rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přezkoumával dodatečné stavební povolení právě z pohledu zákonnosti postupu podle ustanovení § 88 stavebního zákona.

S ohledem na uvedený závěr nedospěl soud k závěru zrušit napadené rozhodnutí, neboť jakkoliv zejména prvostupňové rozhodnutí správního úřadu je po terminologické stránce nepřesné a nevhodně kombinuje pojmy, které přináleží dvěma různým institutům, věcně rozhodovaly správní orgány o předmětu řízení, který spadá pod ustanovení § 88 stavebního zákona, po procesní stránce postupoval prvostupňový orgán i žalovaný podle ustanovení § 88 stavebního zákona a řízení v záhlaví rozhodnutí bylo vždy řádně označeno ustanovení § 88 stavebního zákona. Případné zrušení rozhodnutí pouze vzhledem k terminologickým nepřesnostem se jeví jako ryze formalistické, a to zejména když žalobce v žalobě brojí proti rozhodnutí věcnými námitkami. Ve vztahu ke spornému označení řízení sice uvádí, že opětovně poukazovali žalobci na to, že se nemůže v souzené věci jednat o řízení podle ustanovení § 68 stavebního zákona, nicméně ignoruje shora uvedená zjištění, že bylo v řízení postupováno podle ustanovení § 88 stavebního zákona a nikterak nespecifikuje jakékoliv zkrácení svých procesních práv, když pouze odkazuje na znalecký posudek ze dne 10.4.2007, a když z obsahu spisu vyplývá, že s žalobci bylo po celou dobu řízení jednáno a bylo jim umožněno hájení jejich práv.

VIII.

Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobci, nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení v konečném důsledku úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Zároveň soud rozhodl podle ustanovení § 110 odst. 3 o nákladech řízení před kasačním soudem. Žalobce v řízení před kasačním soudem úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení před kasačním soudem plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31.10.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu